

les claus del dia

BONDIA

Davant l'Espanya descarnada

AZNAR VA SER tan insofrible que Zapatero, per arribar al poder, en va tenir prou no sent Aznar. El PSC va viure del "si tu no hi vas, ells tornen". Buidats d'ideologia i ebris de pragmatisme, els socialistes van limitar-se a no ser el PP. Però ara, quan gràcies a tots els que van anar a votar socialista, ells (el PP de Rajoy) continuaran al poder, la buidor esdevé burla. Del govern que està a punt d'arribar a Espanya després del cop de mà de Felipe González, Catalunya només en pot esperar més recentralització i més guerra bruta. No voler viure en aquesta Espanya és lògic, però afirmar-se només per oposició a aquesta Espanya (qui la vol?) no pot ser l'únic estímul. Ara és hora de concretar i oferir a tothom tots els avantatges d'un país millor.

ANTONI BASSAS

dietarivv

VICENÇ VILLATORO

3 D'OCTUBRE

Ja no queden partits espanyols

ÉS MOLT DIFÍCIL a hores d'ara, potser impossible, que un partit faci el mateix discurs a Madrid, Barcelona, Bilbao, Sevilla i València i l'hi comprin. El PSOE s'ha trencat fonamentalment per tensions territorials. També per xocs personals, però per damunt de tot perquè allò que li convé al discurs del PSOE a Andalusia el mata a Catalunya o a Euskadi. I a l'inrevés. El mapa de la confrontació al PSOE és ideològic, però és sobretot territorial. Pel que fa a Ciutadans, els resultats a Galícia i a Euskadi són el seu certificat de defunció com a partit d'àmbit estatal: funciona allà on l'anticatalanisme –el seu principal actiu polític– té algun valor electoral, com en té a Catalunya. Però allà on això els importa un rave no treuen ni un diputat. Podemos va a cada lloc amb aliances, discursos i perfils diferents. Ja és un conglomerat. Certament, queda el PP. En aquests moments, és l'únic partit espanyol, l'únic d'àmbit estatal, que diu coses prou semblants a totes les ciutats que dèiem abans. Però aquest partit és insignificant a Catalunya i a Euskadi. Té majoria absoluta a Galícia, però és l'últim a Euskadi. Amb la crisi del PSOE, Espanya ha deixat de tenir partits espanyols importants a tots els territoris. S'ha trencat.

vistaltwitter

Núria Alcoceba (@NuriaAlSe81)

Fisioterapeuta i grallera

"Emocionant veure tantes colles i tants bons castells junts. Esforç, superació, valors i sentiments #concurstgn16"

Jordi Calvís (@jordicalvis)

Dibuixant

"Em creuré aquesta història de l'esperit i superació d'uns Jocs Olímpics quan hi hagi els castells humans com a disciplina. Enormes"

Carles Orriols (@carles_orriols)

Arquitecte

"Els castells són un esport en què es juga 700 contra 700 i sempre guanya Vilafranca (de moment, amb el permís dels xinesos)"

Dolors (@DulosFonts)

Tuitaire

"Cauen massa castells, massa pressió, massa competitivitat. Perden l'essència i la passió. Cada cop hi veig menys sentit, al concurs"

Pilar Carracelas (@pilarcarracelas)

Periodista

"Això dels castells com va? Hi ha un límit? Es poden anar fent pisos fins a l'infinit?"

Moisés Trullàs (@CalDirHo)

Informàtic

"Més que castells, això són CATEDRALS. #concurstgn16"

C. Vasilopoulou (@CorinaVasilopoulou)

Periodista grega

"El futur del #PSOE segons l'experiència grega: suport al PP; gir a la dreta; pasokització, i menys del 10% en les pròximes eleccions"

EFE

Andrés de Francisco (@Abejorro69)

Empresari i llicenciat en dret

"Els del PP que avui celebren la mort del PSOE veurem quina cara fan quan s'adonin que el lloc del PSOE l'ocupa Podemos"

Lucía Méndez (@LuciaMendezEM)

Periodista

"El teatre de l'absurd no va arribar tan lluny. Ara és Rajoy qui posa condicions perquè el PSOE s'abstingui. Tortura moral al vençut"

Pau Mari-Klose (@pmklose)

Sociòleg

"El millor que li podia passar al PSOE és que aquesta derrota engrandís Pedro Sánchez. Que el mitifiqués. Hi va haver un secretari general que es va atrevir..."

pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

El calbot de Josep Borrell a Prisa, amb 6.349 dies de retard

DIVENDRES Josep Borrell va dir, en una entrevista a la Cadena SER: "Que jo sàpiga, el grup Prisa no pot cessar el secretari general del PSOE". És un bon gol de l'exministre, tenint en compte que la SER pertany a aquest grup. Un grup que és l'editor d'*El País*, pel qual Borrell va afirmar que sentia "pena" pel seu "comportament" en la crisi que ha enfrontat la baronia socialista amb Pedro Sánchez, que Déu l'hagi perdonat.

El cas és que Borrell coneix de primera mà la capacitat de Prisa per influir sobre el tron de comandament del PSOE. Només cal anar a l'heme-

roteca i consultar els editorials posteriors a la victòria del català en unes primàries que l'aparell va dissenyar per consolidar Joaquín Almunia –aleshores secretari general– com a candidat. Almunia va prometre dimissionar si perdía: una mesura de pressió com qualsevol altra, que se li va girar en contra. L'endemà de la desfeta, el diari de Prisa ja alertava que "Almunia no hauria d'haver compromès la seva dimissió abans de l'inici [de les primàries]". Un dia més tard, aplaudia que hagués "desplaçat la decisió de dimissionar a la reunió del comitè federal". I, en l'editorial de tres dies després, la primera frase deia que "José [sic] Borrell necessita un partit cohesionat i això passa avui per la continuïtat de Joaquín Almunia a la secretaria general". Ara ja sabem què va passar: un escàndol judicial que afectava Borrell indirectament –el dels inspectors d'Hisenda Huguet i Aguiar– el va empènyer a dimissionar. L'endemà de la seva renúncia com a candidat, *El País* el saludava a l'editorial amb una frase que fregava la burla: "El millor Borrell va ser el del seu comiat com a candidat".

El text era del 15 de maig del 1999. Fins divendres havien passat sis mil tres-cents quaranta-nou dies. Però Josep Borrell és com la Hisenda que va dirigir: ni perdona ni oblida.

CORREPINS I BOTICLASTES

Estimar la nostra gent gran

Aquest any al Japó el nombre de bolquers venuts per a gent gran ha superat per primera vegada els venuts per a nadons.

L'envelliment de la població en molts països, i especialment a Europa, és una realitat imparabla. Ens parlen de la vella Europa per fer referència a un continent on tot està construït i on mirem de conservar la nostra història amb monuments i edificis històrics. Però la veritat és que Europa és vella també en població.

L'envelliment de la població a Catalunya és una realitat, un problema i un repte de futur.

Com a economista, us haig de dir que la situació és insòlita. Es dona una paradoxa poc freqüent: la demanda augmenta, però no els recursos. No només hi haurà cada vegada més gent gran sinó que viuran més anys. Persones jubilades als 65 anys hauran de tenir recursos, públics i privats, per viure uns 20 anys més de mitjana. És a dir,

una quarta part de la vida serà infantesa i joventut; dues quartes parts, vida professional, i una quarta part, jubilació. La meitat de la vida ha de generar estalvi, públic i privat, per a una quarta part de la vida. És insostenible.

Amb l'endeutament públic actual, el sostre de dèficit i la crisi econòmica, a hores d'ara ja sabem que l'equació no té solució.

Com ho farem, doncs?

No és gens senzill. L'Associació Catalana de Recursos Assistencials debatrà aquesta setmana sobre aquest repte social. Al Japó els joves i la societat venen els ancians. Per a ells, el problema no és econòmic, no és una qüestió de quant costen els bolquers, sinó de quant ens els estimem. Amb aquest valor com a prioritat, l'equació canvia. I molt.

FERNANDO TRIAS DE BES